

VAL McDERMID

Ο ΒΑΛΤΟΣ

μετάφραση
Έφη Τσιρώνη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Αυτό το βιβλίο άρχισε με αφορμή έναν βιβλιοπώλη που μου είπε μια ιστορία.

Κι έτσι, είναι αφιερωμένο σε όλους τους βιβλιοπώλες που αγαπούν τις ιστορίες και τις βάζουν στα χέρια μας και μας εθίζουν.

*Τρεις ίσως μπορούν να κρατήσουν μυστικό, αν οι
δύο είναι πεθαμένοι.*

Βενιαμίν Φραγκλίνος
Το Αλμανάκ του Φτωχού Ρίτσαρντ

1944 – Γουέστερ Ρος, Σκοτία

ΗΤΑΝ ΑΔΥΝΑΤΟΝ να περάσεις για κάτι άλλο το ράπισμα των φτυαριών στην πυκνή τύρφη. Πότε συγχρονισμένες και πότε ασυγχρόνιστες, οι φτυαριές αλληλεπικαλύπτονταν, χώνιζαν, κροτάλιζαν κατακυλώνοντας κι ύστερα ξανάσμιγαν, σαν τις βαριές ανάσες των αντρών. Ο μεγαλύτερος από τους δύο σταμάτησε λίγο να ξεκουραστεί, γέρνοντας στο στειλιάρι, αφήνοντας τον δροσερό νυχτερινό αέρα να ρουφήξει τον ιδρώτα από τον αυχένα του. Είχε αρχίσει να νιώθει απεριόριστη εκτίμηση για τους νεκροθάφτες που ήταν αναγκασμένοι να βγάζουν έτσι το ψωμί τους. Μόλις αυτό εδώ τελείωνε, δεν θα τον έβρισκες με τίποτα να σκάβει για τον επιούσιο.

«Έλα, γέρο», του είπε μαλακά ο άλλος. «Μήπως θες να φέρω και τσάι; Δεν έχουμε ώρα για διαλείμματα».

Ο άντρας που ξεκουραζόταν το ήξερε. Είχαν μπλέξει μαζί σε αυτό και δεν ήθελε να κρεμάσει τον φίλο του. Αλλά του είχε κοπεί η ανάσα. Έπνιξε έναν βήχα και ξανάσκυψε στη δουλειά.

Τουλάχιστον είχαν διαλέξει τη σωστή νύχτα για να την κάνουν. Ξάστερος ουρανός με ένα μισοφέγγαρο που φώτιζε μόνο όσο χρειαζόταν για να δουλέψουν. Εντάξει, αν κάποιος ανηφόριζε το μονοπάτι δίπλα στο χωράφι, σίγουρα θα μπορούσε να τους δει. Κανένας όμως δεν είχε λόγο να τριγυρίζει εδώ έξω νυχτιάτικα. Οι περίπολοι δεν ανέβαιναν τόσο ψηλά στην κοιλάδα και χάρη στο φεγγαρόφωτο δεν χρειαζόταν να ανάψουν φως, που ίσως τραβούσε την προσοχή. Ήταν σίγουροι ότι δεν θα τους ανακάλυπταν. Στο κάτω κάτω, είχαν τόσο καλή εκπαίδευση στις μυστικές επιχειρήσεις, που τους είχαν γίνει δευτέρα φύση.

Το ελαφρύ αεράκι από τη λιμνοθάλασσα έφερνε μαζί του την αφάδα των φυκιών που είχε γυμνώσει η άμπωτη και τον μαλακό παφλασμό των κυμάτων πάνω στα βράχια. Κάθε τόσο, ένα νυχτοπούλι που κανένας από τους δύο δεν μπορούσε να προσδιορίσει το είδος του έβγαζε μια απαρηγόρητη κραυγή, καταφέροντας κάθε φορά να τους τρομάξει. Όσο όμως αυξανόταν το βάθος της τρύπας, τόσο μειωνόταν η επαφή τους με τον έξω κόσμο. Εντέλει έφτασαν τόσο βαθιά που δεν μπορούσαν να δουν πάνω από το χείλος του λάκκου. Κανένας από τους δύο δεν είχε κλειστοφοβία, παρ' όλ' αυτά ο περιορισμένος χώρος τους έκανε να νιώσουν άβολα.

«Φτάνει». Ο μεγαλύτερος άντρας ακούμπησε τη σκάλα στη μία πλευρά και σκαρφάλωσε αργά πίσω ξανά στον κόσμο, ανακουφισμένος που ένιωθε και πάλι τον αέρα να κινείται γύρω του. Κάνα δυο πρόβατα σάλεψαν στην απέναντι μεριά της κοιλάδας και κάπου μακρύτερα μια αλεπού αλύχησε. Και πάλι όμως κανένα σημάδι ανθρώπινης παρουσίας. Ο άντρας ξεκίνησε για την καρότσα του φορτηγού

που βρισκόταν καμιά εικοσαριά μέτρα πιο πέρα. Φορτωμένο πάνω και σκεπασμένο με μουσαμά ήταν κάτι ογκώδες με παραλληλόγραμμο σχήμα.

Οι άντρες τράβηξαν μαζί το μουσαμαδένιο σάβανο για να αποκαλύψουν τα δύο ξύλινα κιβώτια που είχαν φτιάξει νωρίτερα. Θύμιζαν πρόχειρα φέρετρα γυρισμένα στο πλάι. Πήγαν στο πρώτο και, πάνοντάς το από τα σκοινιά που το κρατούσαν ασφαλισμένο, το τράβηξαν κάτω. Αγκομαχώντας και βλαστημώντας από την υπερπροσπάθεια, το πήγαν ως το χείλος του λάκκου και το κατέβασαν προσεκτικά μέσα.

«Σκατά», φώναξε ο νεότερος άντρας όταν το σκοινί γλίστηρησε υπερβολικά γρήγορα μέσα στην παλάμη του καίγοντάς του το δέρμα.

«Σκάσε, ανάθεμά σε. Θα ξυπνήσεις όλη την αναθεματισμένη την κοιλάδα». Ο μεγαλύτερος άντρας επέστρεψε στην καρότσα βαριοπατώντας, γυρίζοντας κάθε τόσο το κεφάλι του προς τα πίσω για να βεβαιωθεί ότι ο άλλος τον ακολουθούσε. Επανελάβαν τη διαδικασία και με το δεύτερο κιβώτιο, πιο αργά και πιο αδέξια τώρα, με την κούραση να βαραίνει αισθητά τις κινήσεις τους.

Μετά έπρεπε να ξαναγεμίσουν την τρύπα. Δούλεψαν μέσα σε μια βλοσυρή σιωπή, φτυαρίζοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Καθώς η νύχτα άρχιζε να ξεθωιάζει πάνω από τις βουνοκορφές του ανατολικού ορίζοντα, οι άντρες επιτέθηκαν αποφασιστικά στο τελευταίο σκέλος της δουλειάς, ξαναπατώντας τις τούφες της τύρφης στη θέση τους. Όταν τελείωσαν, ήταν κι οι δυο λεροί και βρομεροί και εξαντλημένοι. Η δουλειά όμως είχε γίνει. Μια μέρα, με κάποιον τρόπο, θα άξιζε τον κόπο.

Προτού μπουν στην καμπίνα του φορτηγού, έσφιξαν τα χέρια κι έπειτα τράβηξαν ο ένας τον άλλο σε μια τραχιά, αντρίκεια αγκαλιά. «Τα καταφέραμε», είπε ο μεγαλύτερος βήχοντας καθώς ανέβαινε στη θέση του οδηγού. «Τα καταφέραμε, το κέρατό μου».

Ήδη ενώ μιλούσε οι μικροοργανισμοί του μυκοβακτηριδίου της φυματίωσης τρύπωναν στα πνευμόνια του, καταστρέφοντας ιστούς, ανοίγοντας τρύπες, φράζοντας αεραγωγούς. Δύο χρόνια αργότερα, ο άντρας θα είχε ξεπεράσει οριστικά τον κίνδυνο να βρεθεί αντιμέτωπος με τις συνέπειες των πράξεών του.

2018 – Εδιμβούργο

Ο ΤΣΟΥΧΤΕΡΟΣ ΒΟΡΙΑΣ στα νώτα της έσπρωχνε την επιθεωρήτρια Κάρεν Πίρι στην απότομη ανηφόρα του Λιθ Γουόκ όλο και πιο κοντά στο γραφείο της. Τα αφτιά της μυρμήγκιαζαν από τον αέρα και δεινοπαθούσαν από το τρίζιμο, το τρυπάνισμα και τον ορυμαγδό του γκρεμίσματος στο αχανές εργοτάξιο κατεδάφισης που δέσποζε στο τέρμα του δρόμου. Το πολυδιαφημισμένο και πολυαναμενόμενο κτιριακό συγκρότημα με τα πολυτελή διαμερίσματα, τα επώνυμα μαγαζιά και τα ακριβά εστιατόρια ίσως τόνωνε την οικονομία του Εδιμβούργου, η Κάρεν όμως αμφέβαλλε ότι η ίδια θα σπαταλούσε εκεί μέσα πολύ από τον χρόνο ή το χρήμα της. Θα ήταν ωραία, σκέφτηκε, αν το συμβούλιο του Δήμου εισηγούνταν ιδέες που θα ωφελούσαν περισσότερο τους δημότες παρά τους επισκέπτες του.

«Ξινή», μονολόγησε καθώς έστριβε στην Γκέιφιλντ Σκουέρ με κατεύθυνση τα κοντόχοντρα τοιμεντένια κουτιά που στέγαζαν το αστυνομικό τμήμα. Περισσότερους από

δώδεκα μήνες μετά την απώλεια που την είχε διαλύσει, η Κάρεν έκανε συνειδητή προσπάθεια να ανοίξει μια χαραμάδα φωτός στον μανδύα του ζόφου που είχε σκεπάσει τη ζωή της. Ωστόσο, και παρά τις καλές μέρες που οπωσδήποτε υπήρχαν, είχε ακόμα πολύ δρόμο μπροστά της. Το πάλευε όμως.

Χαιρέτησε με ένα νεύμα τον ένστολο στο γκισέ υποδοχής, πληκτρολόγησε στα γρήγορα τον κωδικό με το γαντοφορεμένο δάχτυλό της και διέσχισε ζωηρά τον μακρύ διάδρομο ως το γραφείο που είχε στριμωχτεί στο τέρμα του σαν δεύτερη σκέψη. Άνοιξε την πόρτα και σταμάτησε απότομα στο κατώφλι. Ένας άγνωστος καθόταν στο συνήθως άδειο τρίτο γραφείο της αίθουσας, με τα πόδια του ανεβασμένα στο καλάθι των αχρήστων, την *Daily Record* ανοιχτή στα γόνατά του, κρατώντας στα χέρια του ένα αφράτο ψωμάκι πρωινού από το οποίο κρεμόταν μια φέτα μπέικον.

Η Κάρεν έκανε ένα βήμα πίσω και, παριστάνοντας την ξαφνιασμένη, έριξε μια ματιά στην πινακίδα της πόρτας που έγραφε «Μονάδα Ανεξιχνίαστων Υποθέσεων». Όταν κοίταξε ξανά μέσα, το πρόσωπο του θρασύτατου αγνώστου ήταν ακόμα στραμμένο στην εφημερίδα, το βλέμμα του όμως στυλωμένο πάνω της, επιφυλακτικό, έτοιμο να επιστρέψει στα τυπωμένα γράμματα, αρνούμενο τα πάντα. «Δεν ξέρω ποιος είσαι, φίλε, ή τι νομίζεις ότι κάνεις εδώ», του είπε μπαίνοντας μέσα, «ξέρω όμως ένα πράγμα. Δεν πρόλαβες να κάνεις καλή πρώτη εντύπωση».

Χωρίς να βιαστεί, ο άγνωστος κατέβασε τα πόδια του από το καλάθι. Προτού η Κάρεν προλάβει να κάνει ή να πει οτιδήποτε άλλο, άκουσε γνώριμα, βαριά πατήματα στον διάδρομο πίσω της. Γύρισε το κεφάλι και είδε τον ντετέκτιβ Τζέισον

«Μέντα» Μιούρει να εφορμά προς το μέρος της, προσπαθώντας να ισορροπήσει το ένα πάνω στο άλλο τρία κύπελλα με καφέ από το *Valvona & Crolla. Τρία*;

«Γεια, αφεντικό. Θα περίμενα μέχρι να 'ρθεις, αλλά ο αρχιφύλακας ΜακΚάρτνεϊ αποδώ πέθαινε για έναν καφέ, οπότε σκέφτηκα να...» Είδε το παγωμένο βλέμμα της και χαμογέλασε αδύναμα.

Η Κάρεν διέσχισε το δωμάτιο και πήγε στο γραφείο της, το μόνο από τα τρία που διέθετε μια υποψία θέας. Πραγματική ντροπή των παραθύρων, το συγκεκριμένο έβλεπε σε έναν ακάλυπτο κι έναν κενό τοίχο. Κοίταξε εκεί για μια στιγμή κι έπειτα κάρφωσε τον φερόμενο ως αρχιφύλακα ΜακΚάρτνεϊ με ένα υπομειδίαμα. Ο ΜακΚάρτνεϊ είχε τη σύνεση να διπλώσει την εφημερίδα του, αλλά όχι και να ανασηκωθεί στη θέση του. Τηρώντας αποστάσεις ασφαλείας, ο Τζέισον τέντωσε όσο γινόταν το χέρι του κι ακούμπησε τον καφέ της Κάρεν στο γραφείο της. «Ο αρχιφύλακας ΜακΚάρτνεϊ;» είτε η Κάρεν φτύνοντας περιφρονητικά τις λέξεις.

«Αυτοπροσώπως». Μία λέξη ήταν αρκετή για να προσδιορίσει η Κάρεν τον τόπο καταγωγής του: Γλασκώβη. Βέβαια... Θα έπρεπε να το είχε μαντέψει από τα εκατό κιλά της μαγκιάς του. «Αρχιφύλακας Τζέρι ΜακΚάρτνεϊ». Έσκασε ένα χαμόγελο, είτε επειδή δεν είχε ιδέα τι παιζόταν είτε επειδή αδιαφορούσε εντελώς γι' αυτό. «Είμαι το καινούριο χέρι βοήθειας σας».

«Από τότε;»

Ο ΜακΚάρτνεϊ ανασήκωσε τους ώμους. «Από τότε που η υποδιευθύντρια αποφάσισε ότι το χρειάζεστε. Προφανώς πιστεύει ότι έχετε ανάγκη από κάποιον που ξέρει τι του γίνεται. Και θεώρησε ότι αυτός ο κάποιος είμαι εγώ». Το χαμόγελό

του ξίνισε ελαφρώς. «Ζεστός από την Ομάδα Εγκληματολογικών Ερευνών».

Η καινούρια υποδιευθύντρια. Φυσικά. Ποιος άλλος θα μπορούσε να κρύβεται πίσω από αυτό; Η Κάρεν είχε ελπίσει ότι ο εργασιακός βίος της θα άλλαζε προς το καλύτερο όταν το προηγούμενο αφεντικό της πιάστηκε στα διασταυρούμενα πυρά ενός σκανδάλου διαφθοράς στους κόλπους των υψηλών κλιμακίων και πετάχτηκε κλοτσηδόν από το Σώμα, μαζί με τα σκουπίδια. Για εκείνον, η Κάρεν δεν πληρούσε τις προδιαγραφές τού τι θα έπρεπε να είναι μια γυναίκα –δουλοπρεπής, υπάκουη και διακοσμητική– και ευθύς εξαρχής είχε πασχίσει μάταια να ανιχνεύσει τυχόν «απρέπειες» στη διεξαγωγή των ερευνών της. Στη διάρκεια της πολύχρονης θητείας του, η Κάρεν είχε σπαταλήσει υπερβολικά μεγάλα αποθέματα ενέργειας προσπαθώντας να κρατήσει τη μύτη του μακριά από τις λεπτομέρειες της δουλειάς της.

Όταν η Ανν Μάρκι πήρε με το σπαθί της την προαγωγή που έφερε τη MAY υπό την αιγίδα της, η Κάρεν είχε ελπίσει σε μια λιγότερο περίπλοκη σχέση με το αφεντικό της. Αυτό που πήρε ήταν μια αλλιώτικα περίπλοκη σχέση. Η Ανν Μάρκι και η Κάρεν είχαν δύο κοινά, το ίδιο φύλο και το ίδιο κοφτερό μυαλό, εκεί όμως τελείωναν και οι ομοιότητές τους. Η Μάρκι εμφανιζόταν κάθε μέρα στη δουλειά καλλωπισμένη για τις κάμερες και φρέσκια-φρέσκια. Ήταν το λαμπερό πρόσωπο της Σκοτσέζικης Αστυνομίας. Και το είχε ξεκαθαρίσει από την πρώτη τους κιόλας συνάντηση ότι η Μονάδα Ανεξιχνίαστων Υποθέσεων θα είχε το 110% της στήριξής της αρκεί η Κάρεν και ο Τζέισον να εξιχνίαζαν υποθέσεις που θα έκαναν τη Σκοτσέζικη Αστυνομία να φαίνεται σύγχρονη, αφοσιωμένη και

ευαισθητοποιημένη. Σε αντίθεση, δηλαδή, με το είδος των ηλιθίων που ήταν ικανοί να σπαταλήσουν έναν ολόκληρο μήνα ψάχνοντας κάποιον που βρισκόταν νεκρός μέσα στο ίδιο του το σπίτι. Η Ανν Μάρκι ήταν υπέρμαχος εκείνης της δικαιοσύνης που της επέτρεπε να μηχανεύεται εντυπωσιακές ατάκες για το βραδινό δελτίο ειδήσεων.

Η Μάρκι είχε αναφέρει ότι ίσως ο προϋπολογισμός της ΜΑΥ να άντεχε έναν ακόμα μισθό και η Κάρεν είχε ελπίσει για έναν πολίτη που θα αναλάμβανε τη διαχείριση των εγγράφων και τις στοιχειώδεις ηλεκτρονικές έρευνες, αφήνοντας έτσι στην ίδια και στον Τζέισον τον χρόνο να κάνουν απερίσπαστοι την εγκεφαλική δουλειά. Ε, εντάξει, σε σχέση με τον Τζέισον, ίσως το «εγκεφαλική» να ήταν η λάθος λέξη. Παρ' όλ' αυτά, και μολονότι ο Μέντας ομολογουμένως δεν ήταν και το πιο λαμπρό πνεύμα, είχε μια ζεστασιά που κατάφερνε να μετριάξει την περιστασιακή έλλειψη ανοχής της Κάρεν. Οι δυο τους ήταν καλή ομάδα. Αυτό που χρειαζόνταν ήταν βοήθεια με τη λάντζα, όχι έναν δευτεροκλασάτο Γλασκωβίτη κόκορα που νόμιζε ότι εκτελούσε αποστολή σωτήρα.

Η Κάρεν τον κεραυνοβόλησε με το πιο σκληρό βλέμμα της. «Από την ΟΕΕ στη ΜΑΥ; Ποιανού τον κάλο πάτησες;».

Ένα στιγμιαίο συνοφρύωμα κι έπειτα ο ΜακΚάρτνεϊ ανέκαμψε. «Ωστε δεν είναι αυτή η ιδέα σου περί επιβράβευσης; Η ΜΑΥ εννοώ». Το πιγούνι του ανασηκώθηκε επιθετικά.

«Οι ιδέες μου δεν συμπίπτουν πάντοτε με αυτές των συναδέλφων μου». Η Κάρεν έβγαλε το καπάκι του καφέ της και ήπιε μια γουλιά. «Αρκεί να μη νομίζεις ότι ήρθες εδώ για διακοπές».

«Μπα, ούτε με σφαίρες», της είπε. Ο ΜακΚάρτνεϊ ανακάθισε στη θέση του και ίσιωσε την πλάτη του. Τώρα φαινόταν

σε πλήρη εγρήγορση. «Στην ΟΕΕ τρέφουν μεγάλο σεβασμό για τη ΜΑΥ», έσπευσε να προσθέσει.

Η Κάρεν διατήρησε το σοβαρό ύφος της. Τουλάχιστον είχε μάθει κάτι χρήσιμο για τον Τζέρι ΜακΚάρτνεϊ – ήταν καλός ψεύτης. Ήξερε πολύ καλά πόσο σέβονταν τη μονάδα της οι ντετέκτιβ που πάλευαν με δυσεπίλυτα εγκλήματα σε πραγματικό χρόνο. Μηδενός εξαιρουμένου, θεωρούσαν τη ΜΑΥ παιχνιδάκι. Αν η Κάρεν κατάφερνε να εντοπίσει και να συλλάβει τον δράστη ενός παλιού, ανεξιχνίαστου εγκλήματος, γινόταν ηρωίδα των ΜΜΕ για μια μέρα. Αν αποτύγχανε; Ε, μικρό το κακό – έτσι κι αλλιώς, δεν ήταν λες κι όλος ο κόσμος παρακολουθούσε το έργο της ΜΑΥ με κομμένη την ανάσα. «Ο Τζέισον ελέγχει έναν κατάλογο ανθρώπων που είχαν στην ιδιοκτησία τους ένα κόκκινο Rover 214 το 1986. Μπορείς να τον βοηθήσεις με αυτό».

Το κάτω χείλος του ΜακΚάρτνεϊ συσπάστηκε από κάτι που έμοιαζε με αηδία. «Για ποιο πράγμα;».

«Για κατ' εξακολούθηση βιασμούς μετά βιαιοπραγίας», είπε ο Τζέισον. «Την τελευταία κοπελιά τη χτύπησε τόσο άσχημα, που κατέληξε στην αναπηρική πολυθρόνα με εγκεφαλική βλάβη. Μόλις δυο βδομάδες έχει που πέθανε».

«Που είναι και ο λόγος της εμφάνισης των νέων στοιχείων μας. Μία πρώην ιερόδουλη είδε το θέμα στην εφημερίδα. Δεν είχε μιλήσει στην αστυνομία όταν έγιναν τα εγκλήματα γιατί εκείνον τον καιρό έκανε ακόμα χρήση και δεν ήθελε μεπελάδες με τον ντίλερ της. Συνήθιζε όμως να σημειώνει σε ένα μπλοκάκι τα αυτοκίνητα στα οποία έμπαιναν οι άλλες γυναίκες. Απίστευτο, αλλά το μπλοκάκι το είχε ακόμα, κρυμμένο μέσα σε μια παλιά τσάντα. Είχε δει το κόκκινο Rover να κυκλοφορεί στην περιοχή τα βράδια που έγιναν οι βιασμοί».

Ο ΜακΚάρτνεϊ αναστέναξε. «Δεν κατάφερε όμως να πιάσει τον αριθμό των πινακίδων και να τον σημειώσει, σωστά; Ε, εντάξει, τι άλλο να περιμένει κανείς από τη μέση πουτάνα;»

Ο Τζέισον είχε ύφος ανθρώπου που δεν νιώθει άνετα.

«Κάτι που ίσως θα ήθελες να έχεις υπόψη σου, αρχιφύλακα: σε αυτή τη μονάδα εμείς προτιμάμε τον όρο “εργάτρια του σεξ”», είπε η Κάρεν. Ελάχιστοι τολμούσαν να φέρουν αντιρρήσεις στον τόνο της φωνής που μόλις είχε χρησιμοποιήσει. Ο ΜακΚάρτνεϊ ρουθούνησε, αλλά δεν είπε τίποτα.

«Τον είχε γράψει τον αριθμό», είπε με ζέση ο Τζέισον. «Η τοάντα όμως ήταν στη σοφίτα του σπιτιού που μένει τώρα και την είχαν φάει τα ποντίκια. Οι άκρες όλων των σελίδων είναι ροκανισμένες. Το μόνο που έχουμε από τις πινακίδες είναι το πρώτο γράμμα: B».

Η Κάρεν χαμογέλασε. «Οπότε εσείς οι δυο θα διασκεδάσετε ψάχνοντας τα αρχεία του υπουργείου Συγκοινωνιών για να βρείτε ποιοι είχαν στην ιδιοκτησία τους αυτό το συγκεκριμένο μοντέλο σε αυτό το συγκεκριμένο χρώμα πριν από τριάντα χρόνια. Κάποιος υπάλληλος στην υπηρεσία αδειών θα σας λατρέψει. Τα καλά νέα είναι ότι το εργαστήριο στο Γκάρτκος κατάφερε να πάρει δείγμα DNA από τα στοιχεία που σκονίζονταν τόσα χρόνια μέσα στην κούτα τους. Αν βρούμε λοιπόν έναν πιθανό δράστη, θα μπορέσουμε να βγάλουμε ένα ξεκάθαρο κι ωραίο συμπέρασμα». Τελείωσε τον καφέ της και πέταξε το κύπελλο στο καλάθι. «Καλή τύχη με αυτό».

«Ό,τι πεις, αφεντικό», μουρμούρισε αφηρημένα ο Τζέισον, ήδη συγκεντρωμένος στη δουλειά που του είχε ανατεθεί. Δίνοντας το καλό παράδειγμα, σκέφτηκε η Κάρεν. Ο μικρός μάθαινε. Αργά αλλά σταθερά, μάθαινε.

«Πού πας;» τη ρώτησε ο ΜακΚάρτνεϊ βλέποντάς την να πηγαίνει στην πόρτα.

Το πού πάω δεν είναι δική σου δουλειά, ήθελε να του πει, αποφάσισε όμως ότι μάλλον άξιζε τον κόπο να προσπαθήσει να τον έχει με το μέρος της. Τουλάχιστον για την ώρα. Μέχρι να καταλάβει τι μέρος του λόγου ήταν και πόσο στενή σχέση είχε με την Ανν Μάρκι. «Στο Γκράντον, να μιλήσω με μια συντηρήτρια που πιστεύει ότι εντόπισε έναν κλεμμένο πίνακα σε μια ιδιωτική συλλογή».

Να τη ξανά αυτή η ανεπαισθητη σύσπαση αηδίας στο κάτω χείλος του. «Δεν φανταζόμουν ότι είναι δική μας δουλειά αυτά. Οι κλεμμένοι πίνακες εννοώ».

«Είναι, όταν στη διάρκεια της ληστείας το πρόσωπο ενός φρουρού ασφαλείας γαζώνεται από σκάγια καραμπίνας. Οκτώ χρόνια έχουν περάσει κι αυτή είναι η πρώτη μας ένδειξη για το πού μπορεί να κατέληξε ο πίνακας». Και λέγοντας αυτό η Κάρεν έγινε καπνός, σχεδιάζοντας ήδη στο μυαλό της τη διαδρομή για το Γκράντον. Ένα από τα πολλά που λάτρευε στο Εδιμβούργο ήταν η ευκολία των μετακινήσεων: ήταν πολύ πιο εύκολο να πας στις δουλειές σου με το λεωφορείο ή με τα πόδια παρά να καταφέρεις να πάρεις όχημα από τον στόλο του Τμήματος. Και η Κάρεν σαφώς προτιμούσε το πρώτο. Οτιδήποτε βοήθουσε στην αποφυγή της μικροπρεπούς άσκησης μικροπρεπούς εξουσίας ανήκε για εκείνη στα συν. «Το νούμερο 16», μονολόγησε προχωρώντας προς τις στάσεις των λεωφορείων στο Λιθ Γουόκ. «Μια χαρά μου κάνει αυτό».

2018 – Γουέστερ Ρος

Η ΑΛΙΣ ΣΟΜΕΡΒΙΑ βγήκε με κόπο από τη θέση του οδηγού του Ford Focus της, επιδεικνύοντας ευλυγισία και χάρη γυναίκας σαράντα χρόνια μεγαλύτερης της. Βόγκηξε καθώς τεντωνόταν, αναριγώντας στο δροσερό αεράκι που έφτανε στους πρόποδες της πλαγιάς από τη λιμνοθάλασσα. «Είχα ξεχάσει ότι είναι τόσο ψηλά», γκρίνιαξε. «Αυτή η τελευταία ώρα από το Ούλαπουλ μου φάνηκε αιώνας».

Ο άντρας της βγήκε κι εκείνος από τη θέση του συνοδηγού. «Και να φανταστείς ότι εσύ ήσουν αυτή που αντέδρασε όταν επέμεινα να σταματήσουμε στη Γλασκώβη χθες βράδυ». Έριξε τους ώμους του προς τα πίσω και τέντωσε την πλάτη του. «Αν σε είχα ακούσει, τώρα η σπονδυλική μου στήλη θα είχε υποστεί ανεπανόρθωτη βλάβη». Της έσκασε ένα χαμόγελο, ανίδεος για την ελαφρώς χαζοβιόλικη έκφραση που είχε πάρει. «Η Σκοτία πάντα αποδεικνύεται μεγαλύτερη από όσο υπολογίζεις». Τίναξε ένα ένα τα πόδια του, προσπαθώντας να αναγκάσει τα μπατζάκια

του θεόστενου μπλουτζίν του να πέσουν πάνω στα καφέ δερμάτινα, δετά μποτάκια του.

Η Άλις τράβηξε το υφασμάτινο λαστιχάκι από την αλογοουρά της και τίναξε τα σκούρα μαλλιά της. Ελεύθερα έπεσαν γύρω από το πρόσωπό της, μαλακώνοντας τα αδρά χαρακτηριστικά της και τονίζοντας τα ίσια φρύδια και τα ψηλά ζυγωματικά. Άνοιξε το πορτ μπαγκάζ κι έβγαλε από μέσα το σακίδιό της. «Πέρυσι ήμαστε τόσο ενθουσιασμένοι, που δεν δώσαμε σημασία στην απόσταση. Αλλά είναι πανέμορφα. Κοίτα τα βουνά, πώς μοιάζουν σχεδόν διπλωμένα το ένα μέσα στο άλλο. Και τη θάλασσα, αυτά τα μεγάλα κύματα που έρχονται από τα ανοιχτά. Δύσκολα πιστεύεις ότι βρίσκεσαι στην ίδια χώρα με το Χερτφορντσαίρ».

Έριξε κι εκείνη πίσω τους ώμους της για να ξεπιαστεί κι έπειτα έσκυψε στην καμπίνα του αυτοκινήτου και πήρε την κόλλα του χαρπιού που είχε εκτυπώσει προτού ξεκινήσουν. «Σίγουρα πάντως είμαστε στο σωστό μέρος», είπε συγκρίνοντας τη φωτογραφία στη σελίδα με το επίμηκες χαμηλό κτίσμα μπροστά στο οποίο είχαν παρκάρει. Ήταν ένα άχαρο συνονθύλευμα από πέτρες κουρνιασμένο στην πλαγιά του λόφου, εμφανώς όμως είχε ανακαινιστεί πρόσφατα, και μάλιστα με σεβασμό στις αρχικές γραμμές του. Οι αρμοί ανάμεσα στις πέτρες βρίσκονταν ακόμα στα αρχικά στάδια του εποικισμού από βρύα και λειχήνες, τα κουφώματα των παραθύρων φαίνονταν απόρθητα, με την μπογιά τους ακόμη ανέγγιχτη από τα καιρικά φαινόμενα.

Ο Γουίλ έκανε μεταβολή κι έδειξε μια δίπλατη ασβεστωμένη αγροικία στην απέναντι μεριά της κοιλάδας. «Κι αυτό πρέπει να είναι το σπίτι του Χέμις. Πολύ κυριλέ φαίνεται για το τέρμα Θεού που βρίσκεται».

«Δεν είναι περίεργο που δεν μπορέσαμε να καταλάβουμε πού ήμαστε πέρυσι. Σύμφωνα με τον χάρτη του Γκράντο, αυτό το μέρος δεν ήταν παρά ένα ερείπιο. Ένας σωρός από πέτρες που κάποτε ήταν βουστάσιο. Και δεν υπάρχει ίχνος από το μαντρί που είχε βάλει ως κυρίως σημάδι από τον δρόμο». Η Άλις ξεφύσησε. Έδειξε στην πλαγιά του λόφου όπου δεκάδες πρόβατα έβοσκαν σε χορτάρι που ήδη φαινόταν αποτελεσματικά αποφυλωμένο. «Όπου και να βρίσκεται η στάνη τους, σίγουρα δεν είναι πια σε εκείνο τον λόφο».

«Ε, εντάξει, τώρα είμαστε στο σωστό μέρος. Χάρη στον Χέιμς». Ο Γουίλ ξεφόρτωσε μια μεγάλη χειραποσκευή. «Πάμε να τακτοποιηθούμε».

Η Άλις κοίταξε στην απέναντι μεριά της κοιλάδας. Η λευκή αγροικία φαινόταν δελεαστικά κοντά, ο Χέιμς όμως τους είχε προειδοποιήσει για τον επικίνδυνο τυρφώνα που τους χώριζε από αυτή. Το βέβαιο ήταν ότι δεν έμοιαζε σε τίποτα με την καλλωπισμένη εξοχή κοντά στο σπίτι τους. *Ούτε να σκεφτείτε να τον διασχίσετε*, τους είχε προειδοποιήσει στο μέιλ με τις λεπτομερείς επεξηγήσεις και οδηγίες που τους είχε στείλει. Η διαδρομή από τον στενό, γεμάτο σαμαράκια δρόμο της μίας λωρίδας που οδηγούσε στην αγροικία πρέπει να ήταν γύρω στο ενάμισι χιλιόμετρο, τουλάχιστον όμως θα έφταναν εκεί σώοι, αβλαβείς και στεγνοί. «Δεν είναι τόσο μακριά. Υπολογίζω ότι δεν θα πάρει περισσότερο από μισή ώρα με το αμάξι, μάλιστα. Και τώρα θα μπορούσαμε να πάμε να πούμε ένα γεια. Τι λες; Ωραία θα ήταν να του κάνουμε μια επίσκεψη».

«Είπαμε στον Χέιμς ότι θα πάμε αύριο. Δεν θέλω να κάνουμε κακή αρχή. Ας μην ξεχνάμε ότι εκείνος μας κάνει χάρη. Εξάλλου, πρέπει να μαγειρέψουμε για βράδυ. Ήδη πεθαίνω

της πείνας. Ό,τι κι αν είναι αυτό που μας περιμένει στο Κλαστρόνακ, δεν πρόκειται να φύγει μέχρι αύριο το πρωί», είπε προφέροντας αδέξια το τοπωνύμιο. Άπλωσε το ένα χέρι του και την τράβηξε στην αγκαλιά του. «Πόσο ανυπόμονη είσαι πάντα».

Η Άλις ξεφύσησε απογοητευμένη, σηκώθηκε όμως στις μύτες των ποδιών της για να τον φιλήσει στο μάγουλο προτού αρχίσει να ανηφορίζει το πέτρινο μονοπάτι του σπιτιού που τους είχε προτείνει ο Χέιμς να ενοικιάσουν. Φτάνοντας στην εξώπορτα, συμβουλευτήκε ξανά το χαρτί της και πληκτρολόγησε τον κωδικό στο κουτί ασφαλείας. Το πορτάκι του άνοιξε, αποκαλύπτοντας δύο σετ κλειδιών κρεμασμένα σε έναν γάντζο. Ο Γουίλ κοντοστάθηκε να ελέγξει την εμφάνισή του στον πλαϊνό καθρέφτη του αυτοκινήτου –σκουρόξανθο τσουλούφι στη θέση του, μυτερό μουσάκι καλοχτενισμένο, δόντια χωρίς υπολείμματα από το μαύρο λουκάνικο του μεσημεριανού– προτού ακολουθήσει την Άλις.

Η εξώπορτα οδηγούσε σε ένα μικρό χολ, με την ανοιχτή πόρτα στη μια μεριά του να αποκαλύπτει το κυρίως δωμάτιο του σπιτιού. Η μία άκρη του ήταν διαμορφωμένη σαν κουζίνα, πλήρως εξοπλισμένο με ψυγείοκαταψύκτη και εστία γκαζιού. Δίπλα του, ένα ρουστίκ τραπέζι φαγητού από ξύλο οξιάς με τέσσερις καρέκλες με ψάθινη πλάτη και καθίσματα με άνετα μαξιλάρια, τακτικά δεμένα στη θέση τους. Ένα βάζο με μοσχομπίζελα ήταν ακουμπισμένο στο κέντρο του τραπέζιου. Η Άλις υπέθεσε ότι τα λουλούδια ήταν ψεύτικα, δεδομένου του κλίματος και της εποχής του χρόνου, φαινόταν όμως αληθινά και πρόσθεταν μια ζεστή, σπιτική πινελιά στο περιβάλλον.

Στην άλλη άκρη του δωματίου, ένας καναπές με αφράτα μαξιλάρια έβλεπε σε μια τηλεόραση με επίπεδη οθόνη τοποθετημένη στον τοίχο, πάνω από ένα πέτρινο τζάκι με καυστήρα στερεών καυσίμων. Μπρικέτες τύρφης ήταν στοιβαγμένες με τάξη δεξιά κι αριστερά του. Δύο πολυθρόνες βρίσκονταν κοντά στο τζάκι. «Εντάξει φαίνεται», είπε ο Γουίλ.

«Κομματάκι σπαρτιάτικο». Η Άλις πέταξε το σακίδιό της σε μία από τις καρέκλες της κουζίνας. «Ακόμα και με αυτές τις εικόνες στους τοίχους». Κούνησε το χέρι της δείχνοντας τις φωτογραφίες με παρθένα θαλασσινά τοπία και βράχια.

«Ο Χέιμις είπε ότι η ανακαίνιση τελείωσε μόλις πριν από λίγες εβδομάδες», της θύμισε πηγαίνοντας προς τις δύο πόρτες στην άλλη άκρη του δωματίου. Άνοιξε την αριστερή, που οδηγούσε σε ένα μπάνιο με ωραία πλακάκια κι ένα μακρύ, φαρδύ παράθυρο που έβλεπε στη λιμνοθάλασσα. «Ουάου», είπε. «Και γαμώ τις θέες όταν είσαι στην μπανιέρα ή στο ντους».

Η Άλις κοίταξε πάνω από τον ώμο του. «Τουλάχιστον η λεκάνη είναι πίσω από παραβάν», είπε.

«Πόσο μπουρζουά είσαι», την πείραξε.

Η Άλις, που συνήθως δεν άφηνε κουβέντα να πέσει κάτω, τον σκούνησε μαλακά στα πλευρά και είπε: «Απλώς δεν θέλω να παρουσιάσω σε κανέναν μια εικόνα που δεν θα μπορεί να ξεχάσει ποτέ».

Η άλλη πόρτα οδηγούσε σε μια κρεβατοκάμαρα λιτά επιπλωμένη με ένα υπέρδυπλο κρεβάτι και τα συμπληρωματικά κομμάτια που ολοφάνερα είχαν αγοραστεί από το υποκατάστημα μιας μόνταρέ-το-μόνος σου μεγάλης αλυσίδας. Το *pièce de résistance* του δωματίου ήταν ένα ακόμα μεγάλο

παράθυρο με εκπληκτική θέα της θάλασσας και του ορίζοντα με τα γκριζογάλανα βουνά που δίπλωναν το ένα μέσα στο άλλο. «Μια χαρά θα μας βολέψει», είπε η Άλις.

Ο Γουίλ πέταξε τη χειραποσκευή στο κρεβάτι. «Πολύ πιο άνετο από εκείνο στο οποίο κατέληξαν ο Λονγκ Τζον Σίλβερ και ο Τζιμ Χόκινς στο δικό τους κυνήγι θησαυρού.* Πάω να φέρω τα ψώνια».

Καθώς έκανε μεταβολή, η Άλις τον πλησίασε κι άπλωσε τα χέρια στους γλουτούς του τραβώντας τον προς το μέρος της. «Έχουμε ώρα για τα ψώνια», μουρμούρισε χαϊδεύοντας με τα χείλη της τον λαιμό του, ζεσταίνοντας και ερεθίζοντας με τη ζεστή ανάσα της το δέρμα του. «Αυτό εδώ είναι πραγματικά συναρπαστικό, Γουίλ. Νιώθω ότι είμαστε πολύ κοντά στην αποκάλυψη της πραγματικής κληρονομιάς του Γκράντο».

Σίγουρα, πάντως, σκέφτηκε ο Γουίλ, τα κυνήγια θησαυρών είχαν κάτι. Έλειπα από τρία χρόνια γάμου, ο ενθουσιασμός της Άλις για το σεξ είχε αρχίσει να μειώνεται. Οι προετοιμασίες γι' αυτή την εκστρατεία όμως και οι εικασίες για το τι θα μπορούσε να φέρει είχαν ανάψει μέσα της τη σπίθα μιας έξαψης που ο Γουίλ ήταν και έτοιμος και πρόθυμος να εκμεταλλευτεί στο έπακρο. «Δεν θα διαφωνήσω, ειδικά για το ότι είναι συναρπαστικό», είπε τυλίγοντας γύρω της τα μπράτσα του, ικανοποιημένος που το σώμα του εξακολουθούσε να χρειάζεται τόσο λίγη ενθάρρυνση από εκείνη για να ανταποκριθεί. Έγειρε προς τα πίσω.

Η Άλις τον φίλησε ξανά, αυτή τη φορά στο στόμα,

* Αναφορά στο *Νησί των Θησαυρών* του Σκοτσέζου συγγραφέα Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον. (Σ.τ.Μ.)

μετακινώντας το κορμί της έτσι που να ακινητοποιήσει το δικό του στο στρώμα. Γλίστρησε το ένα χέρι της ανάμεσά τους. «Μμμ, πράγματι».

«Θα έπρεπε να ερχόμαστε πιο συχνά για κυνήγι θησαυρού», είπε ο Γουίλ. Κι έπειτα, δεν ήταν πια ώρα για κουβέντες.